

Legendy na Vyšehradě aneb improvizace má své kouzlo

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 21 Červen 2005 04:00

(reportáž z Koncertu legend na Vyšehraní)

V pátek 10. června 2005 byl zahájen na Letní scéně na Vyšehradě v Praze druhý ročník festivalu [Vyšehraní](#) .

V pátek jsem na zahájení nebyl, ale v čtvrtek 9. června jsem jako malý závdavek navštívil na stejné scéně koncert příbramské kapely **Ginevra**. Ginevra hrála ten den dva koncerty, ale byť nebylo vůbec vyprodáno, občas zahoukal parník a zazněly zvony z katedrály, byla jako vždy skvělá. Protože jsem si s Vaškem Plecitým domluvil na rozhovoru, který proběhne se vši pravděpodobností na Prázdninách v Telči, nebudu se o koncertu ani o kapele dále zmiňovat.

Petar Introvič

foto: Tomáš Pohl ©

Sobota 11. června se od čtvrtka 9. června lišila v mnoha směrech. Sice rovněž zněly zvony z katedrály, ale divákům nestačily lavičky a postupně seděli i na trávě. Počasí si rovněž dalo říci. Sice nebyla žhavá letní noc, ale nepršelo.

Druhý večer Vyšehraní uvedla moderátorka a pořadatelka Martina Dimmerová jako Koncert legend. Jenže to ještě sympatická blondátá Martina ještě netušila, jaké překvapení přijde.

Jako první legendu jsme slyšeli kapelu **Bluesberry** se zpěvákem, skladatelem, hráčem na

Legendy na Vyšehrade aneb improvizace má své kouzlo

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 21 Červen 2005 04:00

foukací harmoniky a kytaru Petarem Introvičem. Petar sice Martině oponoval, že mezi legendy ještě nepatří, ale málo platné, kapela hraje od roku 1971, takže příští rok to bude 35 let. Vedle Světlany Hrdličkové, doprovodné a občas i vynikající bluesové sólové zpěvačky, pana doktora Jakuba Macha, gynekologa a klávesisty od Domažlic, bubeníka Lukáše Hnáta, jsem zaznamenal i změny v sestavě. Namísto kytaristy "Růženy" nastoupil u kytary Marek Šmauz a basu ovládl Pavel "José" Jurda, jinak týdenní čerstvý ženáč. José při koncertech Bluesberry v Malostranské besedě nikdy nechyběl, ale spíše v závěru koncertu zaskakoval. Bluesberry pálili jednu pecku za druhou počínaje

moje

Pocem

stará,

kterou Petar s Jardou Mullerem dali dohromady již v roce 1974 až k těm novějším a nejnovějším. Nechyběla i má oblíbená

Co je to blues

, ale v Besedě vytleskávané

Klánovice

nezazněly.

Když ale Petar hlásil konec vystoupení, dostavila se na jeviště více než rozpačitá Martina a sdělila, že namísto připravovaných vtipných hlášek musí oznámit, že dojde o programové změně. Bohužel se změna týkala vystoupení kapely, která na loňském Vyšehraní obnovila svou činnost, tedy kapely **Marsyas**. Důvodem byl blíže neoznačený lidský problém Zuzany Michnové. Martina vyzvala ty diváky, kteří přišli hlavně kvůli Marsyas, aby si v případě odchodu řekli o vrácení vstupného. Odpovědí byl potlesk a pokud jsem zaznamenal a vedle mě sedící Kytka to potvrdí, nikdo se nezvedl.

Mezitím Bluesberry hráli dále jako o život a dostavila se další legenda, kterou nebyl nikdo jiný než **Vladimír Merta**. Kolem Vladimíra Merty se toho poslední dobou dost napsalo. Jeho rozhovor pro časopis Reflex byl plný trpkosti a smutku a silně připomínal postoj a názory Karla Kryla. Přiznám se, že album Vladimíra Merty vydané v nedávné době a po dlouhé pauze jsem neslyšel. Vím jen, že kritiky nebyly příznivé. Jenže zakrátko jsem poznal, že na Vyšehrad přišel ten starý dobrý Merta. Ještě v závěru koncertu se přidal ke Světlaně a smál se. Pak se jako druhý v pořadí s foukací harmonikou chopil kytary a my dříve narození jsme se místy vrátili o hodně let zpátky. Zpíval *Píseň o Galině, Nebe peklo ráj*. Zněly jím oblíbené slovenské a moravské písně a sdělil, když zpíval spolu s diváky, že se staneme meziplanetárními folkaři.

Jenže mezitím už dorazil téměř kompletní Marsyas bez zpěvačky. Jirka Vondráček sedl za bonga a Jarda Olin Nejezchleba sice neměl cello, ale hrál a la cello na nástroj o mnoho menší. To vše znělo ve skladbě *Astrolog*, snad jedné z nejkrásnějších písní

Legendy na Vyšehradě aneb improvizace má své kouzlo

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 21 Červen 2005 04:00

Na Vyšehraní vystoupil i Vladimír Merta

foto: Tomáš Pohl ©

Vladimíra Mertu. Poté Jirka Vondráček vzpomenu svého učitele na bonga z Ceylonu, jehož jméno jsem si nezapsal a kdyby, jistě by to nebylo správně. Jirka demonstroval rozdíl mezi umělou a lidovou ceylonskou písní za doprovodu bonga. Hrál a zpíval, ale mezitím se přidávali další a na pódiu znělo *Anthabus blues* Vladimíra Mertu.

Vše špatné je k něčemu dobré, protože takové nádherné jamování, jaké předvedli Vladimír Merta se "zbytkem" Marsyas, to ve mně zůstane ještě hodně dlouho.

Na úplný závěr bloku se pěvecky spojil Vladimír Merta s Olinem Nejezchlebou k táhlé moravské lidové písni.

Martina označila "ceylonskou vložku" jako zahraničního hosta s názvem **Já tě v tom nenechám**.

Posledním účinkujícím byl **Vláďa Mišík s jeho Etc.** Mišík je muzikant, kterého si vážím nejen pro jeho hudbu, ale i pro jeho lidské vlastnosti. Od doby, kdy se fanoušci přeli, zda je lepší Olympic nebo The Matadors, přes **Flamengo**

a

Kuře v hodinkách

, neustále obnovovaný nápis "Nechte zpívat Mišíka", Vladimírovo poslancování, uplynulo pod Vyšehradem hodně vody. Ale kromě bílých vlasů je to pořád ten skromný milý kluk z Letné se smyslem pro poezii, dobrou muziku, člověk bez pozlátka hvězdy, ale o to víc vnitřně bohatý. Navíc zde je i permanentní boj s vleklou chorobou, která není tím pravým pro zpěváka. Jenže o tom nezasvěcený posluchač téměř nic neví.

A tak na závěr večera se nesly éterem známé a nikdy neoposlouchatelné písně od *Slunečního hr* obu z roku

Legendy na Vyšehradě aneb improvizace má své kouzlo

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Úterý, 21 Červen 2005 04:00

1968 až po ty z posledního nádherného alba

Umlkly

stroje

jako

Zí flámu

,

Nad usínající milou

a

Vedle

zpívané kytaristou Pavlem Skálou. Nad vším se vznášely tóny houslí Honzy Hrubého, kterého občas podezřívám, že podepsal smlouvu s houslovým ďáblem, kytara Petra "Kulicha" Pokorného, v sólových partech zvedající ze židle, basa a harmonika Jirky Veselého a perfektně šlapající bicí Jirky "Zelí" Zelenky. Koncert v dobrém slova smyslu občas "rušil" svými vstupy Olin, když zkoumal, kdo má rockově znějící příjmení. Olin takticky vynechal sebe a prohlásil, že v Etc jsou to Skála i Hrubý. Ale naproti tomu v Garáži hrají Ducháček, Růžička a Karafiát.

Na závěr znělo legendární *Špejchar blues* zpívané sborově Vladimírem Mišíkem, Olinem i Vladimírem Mertou.

Jak by napsal starosvětský divadelní kritik, potlesk přecházel místy v ovace, ale přídavkům zabránil charakter Vyšehradu jako národní kulturní památky a tedy noční klid.

Ale i tak jsem šel s kamarády domů a bylo nám moc a moc hezky.